

text: Ester Gerová
kresba: Lenka Šabáková

O Ivo Fajmanovi vypráví i absolventský film Břetislava Petra **Dejte si pozor, jede velorex!**

Když spatřil Ivo Fajman jako kluk ve filmu **VRCHNÍ, PRCHNÍ!** poprvé velorex, hned ho chtěl mít. Od chvíle, kdy si pořídil první, jsou „hadráci“ jeho osudem. V jednom svezl i Josefa Abrháma.

Na velorex nedá dopustit

ESTER GEROVÁ

Mrňavý hadrový vůz, třítolka z padesátých let, Ivo Fajman je dvoumetrový chlap, a přesto si jízdu v něm užívá. Když v šestnácti letech sledoval komedii Vrchní, prchní!, velorex si zamiloval. „Nikdy předtím jsem to vozítko v reálu neviděl. Když jsem ho tenkrát uviděl ve filmu, zpočátku jsem nechápal, co to je,“ tvrdí čtyřicetiletý vlakový dispečer.

Říkali, že je blázen

Začal se spolu s otcem o veterána zajímat a po roce se jim podařilo jeden kousek přes inzerát koupit. To bylo v roce 1985. Časem k němu přibýly další, o sedm let později Fajman uspořádal první sraz velorexů a vydal nulté číslo časopisu Velorex Kurýr. Časopis vychází stále a před deseti lety k němu přibyl i fanklub, který už má po celém světě na 150 členů. „Nikdy bych netušil, že se díky svému koníčku dostanu i do Kanady,“ říká Fajman. Měsíc

tu s jedním Čechokanadanem pracoval na rekonstrukci jeho stroje.

„A přitom, když jsem se rozhodl si pořídít svůj první velorex, všichni se mi vysmívali, co blázním, co to chci domů za invalidu.“

Většina fidičů velorexem jezdí na srazy, ale někteří vozítko používají i denně. Mezi takové nadšence však Fajman nepatří. Raději v rámci fanklubu pořádá týdenní putovní srazy, takzvané velorex čundry. Majitelé starobylých vozítek prý na nich společně naježdí asi tisíc kilometrů po celé České republice.

Fajman nyní má jen jeden pojízdný „hadrák“, je však vybaven novými plachtami.

Kolik by za svou pýchu dnes v případě prodeje dostal? „Asi osmdesát tisíc korun. Ale nikdy bych ho neprodal, protože je prostě můj,“ neopomene dodat.

Obci chodí Mikuláš

Přibližně ve stejnou dobu, kdy pořádal svůj první sraz velorexů, dostal nabídku vést

IVO FAJMAN (41)

Už čtvrt století se zabývá velorexem, povoláním je vlakový dispečer. Vede skauty, za život daroval asi třicet litrů krve. Žije se svou manželkou a se dvěma dcerami v Blansku na Moravě.

po svém kamarádu Romanovi v Blansku, kde žije, skautský oddíl.

Přijal ji, vždycky ho bavily knihy Jaroslava Foglara a viděl v nich inspiraci. Jeden z motivů foglarovky pak použil i k organizaci bojovky Rikiho dar, kterou už se skauty hraje deset let. „Podle mě je smyslem skautingu ukázat mladým lidem i jiné aktivity, než je hospoda a sprejerství. Navíc ta parta, která se mezi dětmi vytvoří, přetrvává často až do dospělosti.“

Vede celkem pět oddílů, a jak tvrdí, řídí se hlavně heslem: „Jde o to, že člověk pomáhá hlavně druhým a nemyslí jen na sebe.“

Ví moc dobře, o čem mluví, před šestnácti lety se mu narodila dcera Terezka postižená dětskou mozkovou obrnou. Musela přestat náročnou léčbu, operace. „Člověka celý život

něco ovlivňuje a tohle je hlavně hodně časově náročné. Ale setkal jsem se s dalšími případy obrny, kdy jsou na tom lidé ještě hůř. Terezka našťastí komunikuje, řekne si, když něco potřebuje.“

Pro postižené děti Fajman připravuje každý rok Mikuláše. A pro dceru Terezku občas uspořádá sbírku. Třeba tu, díky níž mohl dceři pořídít takzvaný motomed. „Je to něco jako rotoped, který má motor. Když dojdou dceři při cvičení síly nebo má křeč, udělá přístroj práci za ni. Je v něm zabudovaný také převod na ruce a Terezka může posílit i svaly rukou.“ Do budoucna by chtěl pomoci dobrých lidí vybrat i na elektrický vozík.

Do hadráku se čtyřlístkem

Vedle velorexů má i další koníčky, například sbírá komiksy. Od dětství měl rád Čtyřlístek, a tak vlastní prvních sto sedmdesát dílů, oblíbil si i kreslený seriál Martin a kocour Kolombus, který vycházel v sedmdesátých a 80. letech v časopisu Květy. Dokonce se podílel na realizaci souhrnné publikace, která obsahuje všechny díly.

Knihu plánuje letos vydat i o velorexech. „Bude to obyčejná knížka od obyčejného autora o neobyčejném vozítku,“ říká. A právě „hadrák“ ho opět svedl dohromady s filmem, který to kdysi všechno odstartoval. Respektive s jeho hlavním hrdinou. Při natáčení dokumentárního filmu o Josefu Abrhámovi z cyklu ČT Neobyčejné životy spolu strávili ježděním ve velorexu celý den. „Byl to pro mne nezapomenutelný zážitek, že jsem se s ním mohl setkat,“ říká Ivo Fajman. „Nakonec jsem se ve filmu objevil i já, byl na pár vteřin.“

